

Двір срібного полум'я

Неста Арчерон завжди була гордою й гарячкуватою. Відколи проти власної волі стала фейрі, вона намагається знайти собі місце в небезпечному світі, спустошеному війною. Не може забути про жахи війни з Гайберном, а ще відчуває, що не тільки не має друзів, але й втрачає любов рідних сестер. Їй випадає шанс відпружитися на працю в бібліотеці та щоденні тренування під наглядом Кассіана. Проте навіть цей суворий воїн може виявитись безсилий у боротьбі Нести з її власними монстрами. Ще невідомо, чи спроможеться він запалити в ній полум'ям жагу до кохання й до прийняття нової себе...

Тим часом хтось із підступних королів, які повернулися на континент під час останньої війни, уклав новий небезпечний союз. Двір Ночі мусить діяти швидко: розгадувати ребуси інтриг, шукати прадавні артефакти й робити ставку на... роздвоєну Несту та її нові сили, справжню сутність яких ще ніхто не розуміє.

Чому варто прочитати?

Романи від Маас справжня розрада для тих, хто вже зневірився чекати на нові книжки Мартіна. Це все те ж жорстке фентезі, однак в ньому є дещо особливе - «жіноча оптика». Тобто ці дивовижні світи та істот, які їх населяють, ми бачимо саме через призму авторки-жінки. Чому це цікавіше? Бо, по перше, схожих прикладів у літературі мало - гегемонія у жанрі фентезі довго належала чоловікам (згадаймо Толкіна чи Льюїса). По друге - Маас акцентує сюжет на тому, на чому в інших авторів не вистачило б хисту, - на внутрішній боротьбі в душах героїв та, передусім, героїнь. Тим самим вона робить вигаданих чаклунок і воїтельок зрозумілими і спорідненими для пересічного/ної читача/ки. А по третє, ці книжки просто на диво захопливі. Як наслідок - у «Двору срібного полум'я» на Goodreads вже майже 70 000 відгуків і середня оцінка 4,4, та на Amazon ще більше - понад 107 000, а оцінка 4,8!

ДЛЯ ПРИХИЛЬНИКІВ РОМАНУ
ГОЛЛІ БЛЕК «ЖОРСТОКИЙ ПРИНЦ»

САРА ДЖ. МААС

ДВІР
СРІБНОГО
ПОЛУМ'Я

ФЕНТЕЗІ, ГІДНЕ ПОРІВНЯННЯ
ЗІ СВІТОМ ДЖОРДЖА МАРТІНА.

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО

18+

САРА ДЖ. МААС

ДВІР
СРІБНОГО
ПОЛУМ'Я

Чорна вода, над якою тріпотіли її ноги, була неймовірно холодна.

Від неї віяло не кусючим зимовим холодом і навіть не пекучим морозом твердої криги, ні. Чимось значно холоднішим. Глибшим.

Холодом пустки між зірками, холодом світу до створення самого світла.

Холодом пекла — справжнього пекла, як усвідомила вона, напружуючи всі сили проти невблаганних рук, які пхали її в Котел.

Істинного пекла, доказом чого була Елейн, яка лежала тепер на камінних плитах підлоги, де над нею схилявся одноокий рудоволосий Фе. Доказом чого були тепер уже загострені вушка сестри, які прозирали крізь мокре золотаво-каштанове волосся, і сяйво безсмертя від світлої шкіри Елейн.

Істинне пекло — гірше, аніж чорнильні глибини за кілька дюймів під її п'ятами.

— Опускайте її, — наказав король Фе з кам'яним виразом на обличчі.

І почувши цей голос, голос чоловіка, який скоїв це з Елейн...

Вона зрозуміла, що опиниться в Котлі. Усвідомила, що програє цю битву.

І ніхто її не врятує: ні Фейра, яка ридала, ні колишній Фейрин коханець із кляпом у роті, ні її охоплений відчаєм новопосталий суджений.

Ані Кассіан, чиє переламане тіло стікало кров'ю на підлозі. Воїн усе ще намагався підвестися, спираючись на тремтливі руки. Щоб дотягнутися до неї.

Король Гайберну... він скоїв це. З Елейн. З Кассіаном.

І з нею.

Крижані води знову обпекли її п'яти.

Отруйним поцілунком смерті, такої вічної, що кожний дюйм її тіла й душі заволав, протестуючи.

Вона не могла перемогти — але й здаватися без бою не мала наміру.

Вода вже вп'ялася в її щиколотки примарними іклами й тягла вниз. Вона зав'юнилася тілом і зуміла вихопити руку з хватки солдата, який її тримав.

І Неста Арчерон вказала. Одним пальцем — на короля Гайберну.
Обіцяючи смерть.
Позначаючи ціль.
Безжальні руки штовхнули її просто в хижі пазури Котла.
Неста розсміялася, побачивши страх в очах короля за мить до того, як вода проковтнула її цілком.

*«На початку
І наприкінці
Була Пітьма,
І більше нічого»*

Вона не відчувала холоду, коли занурювалась у бездонне море без обрїю та поверхні. Натомість виник вогонь.

Безсмертя було не безтурботною юністю.

Воно було полум'ям.

Розпеченою рудою, яка лилася в її жили, випаровуючи людську кров, доки не лишилася сама пара, доки крихкі смертні кістки не перетворилися на свіжу крицю.

А коли вона розтулила рота, щоб закричати, коли біль розірвав її сутність надвоє, не вихопилося жодного звуку. Бо не існувало в цьому місці нічого, крім темряви, агонії і сили...

Вони заплатять за це. Усі вони.

Починаючи із цього Котла.

Від цієї миті.

Неста вп'ялася в темряву кігтями й зубами. Вона дряпала, вгризалася, дерла на шмаття.

І темна вічність довкола зненацька здригнулася. Відсахнулася. Забилася.

Вона розсміялася, коли та відступила. Розсміялася з повним ротом сиріє сили, яку вирвала зубами й проковтнула цілком, розсміялася з повними руками вічності, здобичі, яку вклала у своє серце, свої жили.

Котел забився, наче пташка під котячою лапою. Неста не відпустила.

Вона мала намір повернути собі все, що той украв у неї та Елейн.

Огорнуті чорною вічністю, Неста й Котел переплелися, випалюючи темряву, наче новонароджена зірка.

Розділ 1

Кассіан заніс кулак, щоб постукати в зелені двері в сутінковому коридорі — і завагався.

Він зарубав стільки ворогів, що вже навіть не давав собі клопоту їх лічити, він стояв по коліна в кривавій багнюці численних полів бою і ніколи не відступав, він здобувався на рішення, які вартували життя багатьох досвідчених воїнів, він був генералом, воїном, вбивцею, а втім... А втім зараз він опускав кулак.

Відступаючи.

Цей будинок на північному березі Сидри давно благав підновити йому фарбу. І поміняти підлогу, зважаючи на виск та стогін дерева під чоботами, що їх Кассіан слухав, піднімаючись двома маршами сходів. Але принаймні було чисто.

За стандартами Веларіса, тут було поганенько, але в місті, де взагалі нема бідняцьких нетрів, це мало про що свідчило. Кассіан бачив гірші місця, та й жив у таких.

Однак досі не розумів, чому Неста наполягала саме на цьому помешканні. Він розумів, чому вона не вибрала кімнату в Домі Вітру — бо надто далеко від міста, а Неста не вмiла літати й не могла розсіятися туди. А це означало десять тисяч сходинок туди й назад щодня. Але навіщо жити в цій халупі, коли міський будинок стоїть порожній? Відколи завершили роботи над великим будинком Фейри й Різа біля річки, міський будинок лишався відкритим для всіх друзів, хто хотів чи мав потребу там зупинитися. Кассіан знав, що Фейра пропонувала Несті окрему кімнату там — і дістала відмову.

Він похмуро роздивлявся лучку облізлої фарби на дверях. Ані звуку не було чути через величеньку шпарину між дверима й підлогою — достатню, щоб навіть найтовстіші пацюки спокійнісінько гуляли туди й сюди. Жодного свіжого запаху не було відчутно в занедбаному коридорі.

Можливо, йому пощастило і її нема вдома — спить собі десь під баром тієї вбогої таверни, куди її вчора занесло. Дарма що це важко

назвати везінням, бо Кассіан мусив її відшукати.

Він знову заніс кулак, червоний Сифон зблиснув у світлі старезних чарівних вогників попід стелею.

«Боягуз. Відрости собі, дідько, яйця!»

Кассіан стукнув один раз. Двічі.

Тиша.

Він ледве стримав полегшене зітхання. Дякувати клятій Матері...

Швидкі, рублені кроки зазвучали по той бік дверей.

І кожен був лютіший за попередній.

Кассіан щільніше підгорнув крила, розправив плечі й ширше розставив ноги. Традиційна бойова стійка, закарбована в ньому ще в роки навчання, яка тепер перетворилася на просту пам'ять м'язів. Він не хотів навіть думати про те, чому звук цих кроків спричиняв у його тілі саме таку автоматичну реакцію.

Клацання кожного з її чотирьох замків прозвучало для нього сигналом бойових барабанів.

Кассіан хутко перебрав у голові все, що мав сказати, і те, як саме Фейра радила йому це озвучити.

Ручка дверей повернулася з таким хрускотом, ніби Неста по той бік уявляла на її місці Кассіанову шию. Двері розчахнулися.

Неста Арчерон відразу скривила носа. Але принаймні стояла тепер перед ним.

Вигляд у неї був жахливий.

— Чого тобі...

Вона залишила двері прочиненими щонайбільше на ширину долоні.

Коли він востаннє її бачив? На вечірці з приводу закінчення літа, коли на Сидрі влаштували плавання на баржі? Тоді вигляд у неї був значно кращий. А проте, з іншого боку, хто мав би гарний вигляд уранці після цілої ночі вина й міцних напоїв. Особливо...

— О сьомій ранку? — договорила вона, пронизуючи його тим сіро-блакитним поглядом, який завжди бісив Кассіана.

Неста була вдягнена в чоловічу сорочку. Ба гірше, на ній не було нічого, крім чоловічої сорочки.

Кассіан сперся рукою на одвірок і відповів напівпосмішкою, яка завжди гарантовано змушувала Несту показати пазури.

— Важка ніч?

Важкий рік, судячи з усього. Її прекрасне обличчя було не просто бліде, воно стало тоншим, ніж до війни з Гайберном. Безкровні губи, очі... холодні й пронизливі, мов зимовий ранок у горах.

Ані радості, ні сміху — й сліду не було. У ній усій.

Неста спробувала зачинити двері, й байдуже, що при цьому могла прищемити йому пальці.

Кассіан вставив чобіт у шпарину, перш ніж вона могла розтрити йому руку. Ніздрі Нести погрозливо затріпотіли.

— Фейра хоче бачити тебе в будинку.

— У якому? — Неста насупилася, дивлячись на ногу, яка заважала їй причинити двері. — У неї їх п'ять.

Кассіан прикусив жорстку відповідь. Він був не на полі бою — і вона не була його ворогом. Він просто мав привести її в зазначене місце. А потім молитися, щоб той чудовий дім, у який Фейра з Різом нещодавно переїхали, не перетворився знову на купу каміння й руїн.

— У новому.

— І чому ж моя сестра сама не прийшла за мною?

Він знав цей підозрілий блиск у її очах, напруження в спині. Власні інстинкти кричали до Кассіана: зустрінь її ворожість і тисни, тисни, щоб з'ясувати нарешті, чим усе закінчиться.

Від самого Сонцестояння вони обмінялися хіба що десятком слів. Здебільшого під час вечірки на тій баржі минулого місяця. Здебільшого ті слова склалися з:

«Відійди».

«Привіт, Нес».

«Відійди».

«Залюбки».

Оце і все, після кількох місяців мовчання, потягом яких він майже не бачив її.

Він досі й гадки не мав, чому вона з'явилася на тій вечірці, попри те що знала — застрягне з ними на воді на кілька годин. Мабуть,

дякувати за таку рідкісну появу слід було таки Амрен, бо тільки в неї був сякий-такий вплив на Несту. Але ближче до кінця ночі Неста вже була в перших лавах охочих зійти на берег, стояла, міцно обхопивши себе руками. Амрен у той самий час похмуро сиділа якнайдалі від неї, проти борту, і мало не тремтіла від люті й відрази.

Ніхто, навіть Фейра, не став розпитувати — що там між ними сталося. Баржа причалила, Неста майже збігла на берег, і відтоді ніхто з нею так і не поговорив. До сьогодні. До цієї розмови, яка вже здавалася найдовшою з моменту битв проти Гайберна.

Кассіан нарешті відповів:

— Фейра — наша Вища Леді. Вона керує Двором Ночі.

Неста схилила голову вбік, золотаво-каштанове волосся ковзнуло з її кістлявого плеча. У будь-кого цей рух здавався б роздумливим. Та не в неї. Вона дивилась, як хижак на свою здобич.

— І моя сестра, — сказала вона тим сухим тоном, який не видавав ані натяку на емоції, — вважає, що я маю *прибути негайно*?

— Вона знала, що спочатку тобі знадобиться помитися й дати собі лад, тому послала мене завчасно. Ти маєш з'явитися там о дев'ятій.

Він чекав, поки вона полічить і вибухне.

— Невже в мене вигляд тієї, хто має митися *дві години* для більш-менш прийняттого вигляду?

Очі Нести спалахнули вогнем.

Кассіан скористався запрошенням, щоб роздивитися її: довгі голі ноги, елегантний вигин стегон, тоненька — надто тоненька — талія і повні, важкі груди, які різко контрастували з новонабутими гострими кутами тіла.

Будь-якій іншій жінці стало б самих таких грудей, аби він з першого погляду почав за нею упадати. Але відтоді, як Кассіан зустрів Несту, холодне полум'я в її очах перетворилося на принаду геть іншого ґатунку.

І тепер, коли вона стала Вищою Фе, набувши відповідних агресії і сили — на додачу до лихої вдачі, — він намагався уникати її, наскільки це було можливо. Особливо після того, що сталося під час та після

війни з Гайберном. Неста чітко й зрозуміло продемонструвала свої почуття до нього.

— Мені здається, що тобі не завадить добре поїсти, розслабитись у ванні та знайти собі справжній одяг.

Неста закотила очі, але пальці її несвідомо торкнулися краю сорочки.

Кассіан додав:

— Викинь те нещастя, помийся, а я принесу тобі чаю.

Брови Нести ледь помітно звелися догори. І він відповів на те кривою усмішкою.

— Чи ти гадала, я не чую того чоловіка у твоїй спальні, що намагається навпочіпки позбирати свій одяг, щоб зрештою вилізти у вікно?

Зі спальні, ніби у відповідь, щось глухо гупнуло. Неста зашипіла.

— Я повернуся за годину й подивлюся, як просуваються справи.

Кассіан надав своїм словам стільки ядучої сили, що навіть його солдати не ризикнули б ту силу провокувати, адже згадали б, що не дарма для контролю його сили потрібні аж сім Сифонів. Але Неста не літала в його легіонах, не билася під його командуванням і достоту не згадувала, що йому понад пів тисячі років, то...

— Не хвилюйся. Я встигну туди до дев'ятої.

Він відштовхнувся від одвірка, ледь розгортаючи крила, а тоді позадкував на кілька кроків.

— Мене не це просили зробити. Я маю провести тебе від дверей до дверей.

Неста зверхньо напружилась.

— Іди посидь на димарі.

Кассіан намітив уклін, не насмілюючись відпустити її погляду. Бо вона вийшла з Котла... з дарами. Великими дарами — і то темними. Проте ніхто не бачив і не відчував ані натяку на них від моменту останньої битви з Гайберном, від моменту, коли Амрен знищила Котел, а Фейра й Різ спромоглися його зцілити. Елейн відтоді теж ніяк не виявляла своїх пророцьких здібностей.

Та в Нести залишилися сили, досі здатні переломити ситуацію на полі бою, тож Кассіанові стало здорового глузду не підставлятися

такому хижакові.

— Чаю хочеш з молоком чи з лимоном?

Вона грюкнула дверима просто йому в обличчя.

І замкнула всі чотири замки.

Насвистуючи собі під носа й міркуючи, чи справді той бідолашний всередині тікатиме через вікно — переважно аби врятуватися від неї, — Кассіан спустився сутінковим коридором і пішов шукати їжу.

Сьогодні йому знадобиться підзарядити сили. Надто коли Неста дізнається, навіщо насправді сестра її викликала.

Неста Арчерон не знала імені чоловіка у своїй квартирі. Просяклі вином спогади видавали обмін палкими поглядами в таверні, гарячу й мокру зустріч їхніх губ, піт, що вкривав її тіло, доки вона, осідлавши цього чоловіка, не поринула в благословенне небуття від замішаної на алкоголі насолоди. Але не його ім'я.

Коли Неста дісталася темної, захаращеної спальні, чоловік справді вже примірявся до вікна, а Кассіан, поза всяким сумнівом, уже чекав на вулиці його жалюгідної втечі. Ліжко з мідними стовпчиками було скуйовджене, простирадла майже сповзли з нього на скрипливу нерівну підлогу, а зламане вікно гупало об стіну на кривих петлях. Чоловік рвучко розвернувся до неї.

Він був гарний тією родою, що була притаманна всім Вицим Фе. Трохи худіший, ніж вона зазвичай обирала, — майже хлопчисько порівняно з горою м'язів, яка хвильку тому стояла навпроти неї в коридорі.

Фе здригнувся, коли вона увійшла, і скривився, наче від болю, коли побачив її вбрання.

— Я... це...

Неста стягла сорочку через голову, залишаючись голісінькою.

Очі його розширились, але запах страху нікуди не подівся — проте боявся він не її, а того, чий голос почув від дверей. Ніби згадав, хто її

сестра. І хто суджений її сестри. Хто друзі її сестри... Ніби все це мало якесь значення.

Яким би став запах його страху, якби він дізнався, що Неста його використала: спала з ним, щоб утримати себе від зриву? Заспокоїти буремну темряву, яка кипіла в ній ще з найпершої миті виходу з Котла? Секс, музика, випивка, як дізналася вона того року, допомагали стриматися. Не цілковито, але сила принаймні не википала й не виплескувалася назовні. Неста так само відчувала, як сила тече у крові, туго намотується на кістки.

Вона кинула незнайомцеві зібгану білу сорочку.

— Можеш вийти через двері.

Той похапцем натягнув сорочку через голову.

— Я... він досі...

Його погляд усе ще чіплявся за її груди, за соски, що від уранішнього холоду стали сторчма, за оголену шкіру. Місцинку, де сходилися її стегна.

— Прощавай.

Неста ввійшла у проіржавілу, сиру ванну зі спальні. У квартирі принаймні була гаряча вода.

Бувала. Іноді.

Фейра й Елейн досі намагалися вмовити її переїхати. Неста завжди ігнорувала всі поради. Так само, як проігнорує все, що їй мали намір сказати сьогодні. Вона знала, що Фейра нарікатиме. Мабуть, на те, що Неста вчора відписала ті божевільні витрати з таверни на сестрин банківський рахунок.

Неста пирхнула, повертаючи ручку крана. Та застогнала, метал обпік пальці холодом, і кран спочатку прочхався, а потім видав струмінь води у ванну.

Це була її резиденція. Ніяких слуг, ніяких сторонніх очей, що наглядають або засуджують кожний крок, нікого, окрім тих, кого особисто запросила. А ще час від часу нахабних набридливих воїнів, котрі не можуть втриматися від візитів.

Вода стікала щонайменше п'ять хвилин, перш ніж нагрілася достатньо. Минулого року траплялися дні, коли Неста в таких

випадках не чекала. Бували дні, коли входила в крижану воду, не відчуваючи іншого холоду, окрім того, минулого, з темних глибин Котла, що проковтнув її цілком. І виморозив із неї всю людяність, смертність, перетворивши зрештою на *ось це*.

Ще кілька місяців тому щоразу, коли доводилося занурюватись у воду, її охоплювала паніка й дрижаки пробирали до кісток. Але Неста змусила себе із цим упоратися. Привчала себе сидіти в холодній воді, з клубком нудоти під горлом, здригаючись від жаху, доки тіло нарешті не зрозуміло, що тепер вона у ванній, а не в Котлі, у своїй квартирі, а не в камінному замку за морем, і що вона жива, безсмертна.

На відміну від батька.

Бо її батько став пилом і полетів за вітром, про його існування свідчив лише надгробок на пагорбі за містом. Принаймні так їй сказали сестри. *«Я любив тебе від першої миті, коли взяв на руки»*, — сказав їй батько в останні моменти, коли вони були разом.

«Зась тобі торкатися своїми брудними лаписьками моєї доньки!» Такими були його останні слова — плювок в очі королю Гайберну. Її батько гарикнув ці останні слова тому хробакові в короні.

Її батько. Який ніколи не бився за своїх дітей, а наприкінці життя вирішив урятувати — не тільки їх, усіх людей, усіх Фе, та насамперед саме своїх доньок. Її.

Велика і бездарна спроба.

Нечестива темна сила текла в ній, але не завадила королю Гайберну скрутити її батькові в'язи.

Неста ненавиділа свого батька, усією душею ненавиділа, а він... він чомусь любив її. Недостатньо, щоб порятувати їх від злиднів чи голодної смерті. Але чомусь достатньо, щоб зібрати цілу армію на континенті. І приплисти на битву на кораблі, названому на її честь.

У ті останні хвилини вона так само ненавиділа батька. А потім його шия хруснула, і він помер, а в очах назавжди застиг не страх, а та неосяжна любов до неї.

Саме це й переслідувало Несту — той вираз його очей і відраза в її серці тієї миті, коли батько загинув за неї. Це гризло її, борсалось

всередині, наче та сила, яку вона загаяла дедалі глибше і яка все одно паморочила голову так, що крижані ванни вже не допомагали.

Вона могла його врятувати.

Так, провина лежала на королі Гайберну. Неста це знала. Але й на ній. Так само, як вона завинила в тому, що Елейн упіймав той Котел, після того як Неста за ним шпигувала, і в тому, що Гайберн творив жахіття, аби загнати їх із сестрою, мов олениць на полюванні.

Траплялися дні, коли від нестерпного жаху й паніки тіло Нести так дерев'яніло, аж вона не могла вдихнути. І ніщо було не в змозі стримати огидну силу, яка починала прибувати, рости, підійматися в ній. Ніщо, крім музики в тих тавернах, крім ігор в карти з незнайомцями, нескінченних пляшок вина, а потім сексу, коли вона нічого не відчувала — крім швидкоплинної миті полегшення посеред шторму, який бував усередині.

Неста нарешті змила із себе п'ят та інші згадки про минулу ніч. Секс був непоганий — у неї бували ночі й кращі, але бували й значно гірші. Деяким чоловікам навіть безсмертного життя було замало для того, щоб опанувати мистецтво постільних утіх.

Тому вона сама навчила себе всього, що їй подобалося. Купила в місцевій аптеці протизаплідний чай, а потім привела сюди першого чоловіка. Той не здогадувався про її незайманість, доки не помітив крові на простирадлах. Неста бачила, як кам'яніє його обличчя спочатку через відразу, а потім від переляку, — вона ж бо могла розповісти сестрі про недолугий перший досвід. Сестрі або її нестерпному судженому. Неста не стала говорити йому, що понад усе уникала зустрічі з ними обома. Надто з другим. У ці самі дні їй почало здаватися, що Різенд залюбки робить те саме.

Після війни з Гайберном Різенд пропонував їй посади. Пропонував місце у своєму Дворі.

Вона нічого цього не хотіла. Бо з його боку то були подачки в злиденній і погано прихованій спробі знову звести її з Фейрою, вигідно прилаштувати на роботу. Вона ніколи не подобалася Вищому Лордові. Їхні розмови в найліпшому разі могли б зійти за холодно цивілізовані.

Неста нізащо не зізналася б йому, що причини його ненависті до неї — достоту ті самі, з яких вона тут оселилася. З яких іноді приймала крижані ванни. Забувала їсти. Не в змозі була терпіти потріскування вогню в каміні. І щоночі топила себе у вині, музиці й насолоді. Вся та гидота, що думав про неї Різенд, була правдою — і Неста знала це про себе ще раніше, ніж він уперше з'явився на її ганку.

Усі пропозиції, які Різенд кидав їй в очі, він робив винятково тому, що кохав Фейру. Тому Неста вважала за краще проводити час як їй заманеться. Вони ж бо все одно платили.

У двері загнукали так, що здригнулася вся квартира.

Вона зиркнула на вхідні двері, міркуючи: чи не вдати, ніби вже пішла, — але Кассіан міг чути її і вчувати запах. А якщо він виламав би двері, як, очевидно, і мав намір вчинити, на неї чекала б довга й до головного болю небажана розмова з буркотливим лордом.

Тому Неста швидко натягнула сукню, яку вчора залишила на підлозі, і знову відімкнула чотири замки. Хай би скількох безіменних чоловіків вона приводила, хай би яка п'яна була, Неста ніколи не забувала замкнути всі чотири.

Ніби вони могли захистити її від усіх монстрів цього світу.

Неста прочинила двері достатньо, щоб побачити нахабну посмішку Кассіана, і так полишила, кидаючись шукати своє взуття.

Він спокійно зайшов, тримаючи в руці горнятко чаю — напевне, позичене з крамнички на розі вулиці. Чи не позичене, а просто подароване йому, зважаючи, що місцеві ладні були поклонятися хоч і землі, якою пройшлися його брудні чоботи. Містяни обожнювали Кассіана задовго до конфлікту з Гайберном. А завдяки героїзму й жертвовності, виявленим на полях бою, він зажив ще більшої слави. Вона не те щоб винила його прихильників. Бо сама мала насолоду й пережила неймовірний жах, коли побачила його на тих полях бою. І досі прокидалася, вкрита холодним потом, від спогадів про те, як не могла вдихнути, коли спостерігала за тим, як він б'ється, оточений ворогами, і як відгукується в ній сила Котла, що пробудилася. І Неста знала це, збиралася вдарити туди, де їхня армія була найсильніша, — ударити по ньому.

Неста не змогла врятувати ту тисячу іллірійців, котрі загинули за мить після того, як вона покликала його в безпечне місце. І від цього спогаду вона теж раз по раз відверталася.

Кассіан огледів її квартиру й тихо присвиснув.

— Не хочеш найняти собі прибиральницю?

Неста придивилася до невеличкого простору вітальні — продавленого червоного дивана, закопченого цегляного каміна, поточеного міллю крісла з квітковою оббивкою, а потім до блаженської кухоньки, захаращеної стосами брудних тарілок. І куди вона вчора поділа своє взуття? Неста почала пошуки зі спальні.

— Впустити трохи свіжого повітря не завадить, — додав Кассіан з іншої кімнати.

Потім донісся стогін розчиненого вікна.

Неста знайшла свої брунатні чоботи в різних кутках спальні. Від одного смерділо кислотиною після пролитого вина.

Влаштувавшись на краєчку ліжка, вона взула обидва та стала зав'язувати шнурівку, не зважаючи на звук кроків Кассіана, які спочатку розмірено наблизилась, а потім зупинилися на порозі.

Він принюхався. Голосно.

— Я все плекав надію на те, що ти бодай простирадла міняєш після гостей, але ти навіть цього не робиш.

Неста закінчила шнурувати перший чобіт.

— Яким чином це тебе стосується?

Він знизав плечима, і той байдужий жест помітно суперечив його напруженому виразу обличчя.

— Якщо я можу вчути тут запахи кількох різних чоловіків, твої гості теж зможуть.

— Досі це нікого не зупиняло.

Неста зав'язала шнурівку другого чобота, відчуваючи на собі уважний Кассіанів погляд.

— Твій чай холоне, — зблиснув він зубами.

Неста, ігноруючи його, заходилася знову нишпорити в спальні. Бо її пальто...

— Твоє пальто на першому поверсі, біля вхідних дверей, — сказав він. — А на вулиці мороз, тож бери ще й шалик.

Це вона теж ігнорувала, але промчала повз Кассіана, обережно уникаючи зіткнення, і справді знайшла своє синє пальто там, де він їй сказав. Розчахнула двері, жестом вказуючи йому виходити першим.

Кассіан дивився Несті просто в очі, поки прямував до неї, а потім, наблизившись, різко випростав руку... і стягнув із гачка в стіні бірюзово-кремовий шалик, який Елейн подарувала їй на день народження цієї весни. Та й пішов далі, стискаючи бідолашний шалик, мов задушену зміюку.

Щось його гнітило. Зазвичай Кассіан значно довше стримував свій характер. Можливо, гнітило те, про що Фейра хотіла поговорити з нею в тому будинку.

Несті скрутило шлунок, коли вона послідовно замикала замки.

Дурепою вона не була. І знала, що після закінчення війни напруження в землях фейрі й на континенті нікуди не зникло. Знала, що без непроникного бар'єру Стіни деякі землі фейрі вже стали перевіряти, наскільки безкарно вони можуть нахабніти зі зміщенням кордонів і ставленням до людей. До того ж вона пам'ятала, що чотири королеви людей досі сидять у спільному палаці, а їхні армії, нітрохи не проріджені війною, завжди напоготові.

Вони були чудовиськами, усі вони. Вони вбили золотоволосу королеву, яка їх зрадила, і продали іншу — Вассу — лордові-чаклуну.

Тому перетворення наймолодшої із чотирьох королев на старезну каргу здавалося справедливим. Котел зробив її фейрі, подарував довге життя, але — у старезному слабкому тілі, караючи королеву за силу, що її Неста вирвала з Котла. За те, як пошматувала його в той час, коли її смертне тіло перекипало в Котлі на щось геть інше.

Утім постаріла королева в усьому звинувачувала саме Несту. І, якщо дати віру словам Воронів Гайберну незадовго до того, як Бріаксіс і Різенд знищили їх за проникнення до бібліотеки Дому Вітру, хотіла її вбити.

За чотирнадцять місяців, що минули після війни, про ту королеву не чуто було ні слова.

Але якщо з'явилася якась нова загроза...

Чотири замки наче сміялися їй услід, коли Неста рушила за Кассіаном із будинку на галасливі міські вулички.

«Дім» на березі річки насправді був маєтком — та ще й таким новесеньким, чистим і прекрасним, що тієї миті, коли Нестині чоботи переступили через мармурову арку входу до сяйливого переднього холу, вишукано витриманого в пісочних кольорах і відтінках слонової кістки, вона не могла не пригадати, що ті самісінькі чоботи тхнуть засохлим вином, пролитим на них.

Широчезний хол обіймали дві пари сходів, над головою сявав канделябр із дутого скла — творіння майстрів Веларіса, — який спускався з різьбленої стелі. Чарівні вогники містилися в чашах канделябра, як пташенята в гнізді, і відбивалися від полірованого світлого дерева підлоги, сяйливу поверхню якої де-не-де перекривали лише папороті в горщиках, дерев'яні меблі, також виготовлені у Веларісі, і неймовірне розмаїття витворів мистецтва. Неста не мала наміру все це розглядати. Плюшеві сині річечки килимових доріжок теж порушували недоторканність дерев'яної підлоги, вибігаючи з холу ліворуч і праворуч у величезні зали, а ще одна вилася під склепіння сходів просто до панорамного вікна, яке виходило на схил моріжка, за яким простягалася блискотлива річкова гладінь.

Кассіан повернув ліворуч — до офіційних зал, де вдавались до формальних справ, як Фейра сповістила Несту в той перший і єдиний раз, два місяці тому, коли провела сестрі екскурсію в будинку. Неста тоді була на підпитку й щиро ненавиділа кожну секунду, кожну ідеально обставлену кімнату.

Більшість чоловіків купувала своїм дружинам і судженим якісь коштовні цяцьки на те кляте Зимове Сонцестояння.

Різ придбав Фейрі палац.

Власне, ні... він придбав їй понівечене війною обійстя, подарувавши можливість на власний Фейрин розсуд створити там резиденцію мрії.

І якимось неймовірним чином — міркувала Неста, мовчки ступаючи коридором за незвично тихим Кассіаном до одного з кабінетів, двері якого залишили прочиненими, — якимось дивом Фейра та Різ зуміли зробити це місце привітним, затишним. Величезна будівля все одно відчувалася домом. І навіть офіційного вигляду меблі були підібрані й призначені для комфорту, для відпочинку, для довгих розмов за смачними стравами. А кожний витвір мистецтва Фейра добирала сама або самотужки малювала, тож на більшості картин були вони — її друзі, її... нова сім'я.

І не було Нести, звісно.

Та навіть їхній клятий батечко дивився з портрета на стіні над одним із крил величезних сходів, і Елейн була поруч із ним, усміхнена та щаслива, як за часів, коли світ ще не покотився під три чорти. Вони сиділи на кам'яній лаві, на тлі кущів рожевої і блакитної розквітлої гортензії. На тлі доглянутих садів їхнього першого дому, того чудового маєтку біля моря... Нести і її матері не було ніде.

Утім як завжди: Елейн і Фейра були батьковими улюбленицями. Несту цінувала та навчала їхня мати.

Під час того першого туру будинком Неста зауважила свою цілковиту відсутність. І материну. Вона, звісно, нічого про це не сказала, але відсутність була зумисна, підкреслена.

І цього було досить, щоб вона зчепила зуби, щосили хапаючи ту невидиму, внутрішню шворку, яка тримала на припоні її жахливу силу, і натягнути, коли Кассіан пірнув у кабінет й озвався до тих, хто там сидів:

— Вона тут.

Неста приготувалася до неприємностей, але Фейра лише засміялась.

— Ви на п'ять хвилин раніше. Вражає.

— Схоже, сьогодні тобі ведеться зі ставками. Нам би одразу піти до Ріти, — протягнув Кассіан, і тієї миті Неста ступила в обшиту деревом кімнату.

Вікно цього кабінету виходило на розкішний дворик із садом. Сама кімната була тепла, привітна, і Неста навіть могла б визнати, що їй подобаються книжкові полиці — від підлоги до стелі, — і сапфірового

кольору оксамитові меблі на тлі чорного мармурового каміна... Могла б, якби не ті, хто на тих меблях сидів.

Фейра прилаштувалася на округлому підлокітнику дивана, вдягнена в грубий білий светр і темні легінси.

Різ, у звичному «всьому чорному», спирався плечем на камінну полицю, схрестивши руки на грудях. Крил у нього сьогодні не було.

Амрен, у своєму улюбленому сірому, сиділа, схрестивши ноги, на шкіряному кріслі напроти каміна, де стугоніло полум'я, і тьмяне срібло її очей сяйнуло на Несту огидою. Як же все змінилося між ними.

Неста доклала до цього чимало зусиль — аж до цілковитого руйнування. Вона не дозволяла собі навіть згадувати про ту сварку наприкінці літа, яка сталася під час вечірки на річковій баржі. Про мовчання, що повисло відтоді між нею і Амрен.

Жодного більше візиту у квартиру Амрен. І жодних розмов над розкладеними шматочками пазлів. Не кажучи вже про уроки магії. Ні, про них вона теж попідкувалася.

Фейра нарешті всміхнулася в її бік.

— Чула, у тебе була напружена ніч.

Неста глянула на Кассіана, який вибрав собі крісло навпроти Амрен, і на порожнє місце на дивані поруч із Фейрою, а потім на Різа, що стояв біля каміна.

Спину вона тримала рівною. Підборіддя підійнятим. І ненавиділа, люто ненавиділа їхні погляди, коли вирішила сісти на дивані біля сестри.

Ненавиділа те, що Різ й Амрен помітили її брудні чоботи, а може, ще й почули сморід від неї того заброду попри її купання.

— Вигляд у тебе гидотний, — мовила Амрен.

Несті не забракло розуму, щоб не дивитися вовком на... хай яка тепер була Амрен. Так, тепер вона була Вищою Фе, але раніше — чимось геть іншим. Не від цього світу. І язик у неї досі ятрив не гірше з лезо.

Амрен, так само як Неста, не отримала ніяких дарів, що належали б до котрогось Двору Вищих Фе. Але це анітрохи не зменшило її впливу на цей Двір. Власні сили Нести, сили Вищої Фе, так і не виявилися —

тільки те, що вона вихопила з Котла, замість того щоб дозволити тому наділити її якоюсь силою, як-от сталося з Елейн. Вона не знала, що саме вихопила з Котла, коли той украв її людяність, — але знала, що вихоплене вона ніколи не захоче ні вивчити, ані навчитися ним користуватися. Одна лише думка про це спричиняла нудоту.

— Проте, гадаю, неможливо мати кращий вигляд, — вела далі Амрен, — коли вештаєшся десь глупої ночі, напиваєшся до нестями й злягаєшся з усіма, хто в око впаде.

Фейра різко розвернулася в бік Другої після Вищого Лорда. Різ, судячи з усього, погоджувався з Амрен. Кассіан тримав язика за зубами.

А Неста спокійно відповіла:

— Не знала, що мої дії підпадають під твою юрисдикцію.

Кассіан пробурчав щось, здавалося, застережливе. Але до кого — Неста не зрозуміла. Їй було байдуже.

Очі Амрен засвітилися решткою сил, які колись палали в ній усередині. Усім, що в ній залишилося. Неста знала, що і її сила може ось так світитись — але сяйво в очах Амрен походило від світла й полум'я... тоді як джерелом її срібного сяйва було темніше і холодніше місце. Старе — і завжди нове.

Амрен зустріла виклик:

— Підпадають, коли ти тринькаєш на вино таку шалену кількість нашого золота.

Що ж, може, вона справді спровокувала їх рахунком з учорашньої таверни.

Неста подивилася на Фейру, і та здригнулася.

— Ти справді змусила мене прийти сюди заради таких дорікань?

Очі Фейри — дзеркальне відображення її власних — трохи пом'якшали.

— Ні, це не дорікання. — Фейра скоса поглянула на Різа, який досі холодно мовчав біля каміна, а потім на Амрен, яка кипіла у своєму кріслі. — Вважай це обговоренням.

Неста підхопилася на рівні ноги.

— Моє життя тебе не стосується, і я нічого не *обговорюватиму*.

— Сядь, — гиркнув Різ.

Чистий наказ у його голосі, беззаперечне домінування й сила...

Неста залякла, опираючись цьому, ненавидячи свою фейську частину, яка вклонялася такому. Кассіан подався вперед у своєму кріслі, ніби ладний стрибнути поміж ними. Неста ладна була заприсягнутися, що помітила на його обличчі вираз болю.

Але сама вона тримала Різовий погляд. Дивилася з усією непокорюю свого єства, хай як її коліна *хотіли* підітнутися від наказу сісти.

— Ти залишишся тут, — сказав Різ. — І слухатимеш.

Неста відповіла з тихим смішком:

— Ти не мій Вищий Лорд. І не маєш права мені наказувати.

Але вона знала, який він могутній. Бачила це, відчувала. І досі боялася перебувати поряд із ним.

Різ уловив запах її страху. І кутик його рота вигнувся в жорстокій посмішці.

— Хочеш кинути мені виклик, Несто Арчерон? — промуркотів Вищий Лорд Двору Ночі й жестом вказав на похилий моріжок за вікном. — У нас тут стане місця для хорошої бійки.

Неста вишкірила зуби, подумки волаючи на своє тіло, щоб те корилося її наказам. Вона радше померла б, ніж уклонилося б йому. Будь-кому з них.

Посмішка Різа, який чудово це розумів, стала ширшою.

— Досить, — відрубала Фейра, дивлячись на нього. — Я ж просила тебе не втручатися.

Погляд зоряних очей змістився на суджену, і Несті ледь стало сили, щоб не впасти на диван, бо коліна зрештою піддалися.

Фейра схилила голову, і ніздрі її затріпотіли від гніву, коли вона звернулася до Різенда:

— Можеш або *піти*, або стояти тут *мовчки*.

Різ знову схрестив руки на грудях, але нічого не сказав.

— Тебе це теж стосується, — гиркнула Фейра на Амрен.

Тендітна жінка гмикнула та зручніше вмостилася в кріслі.

Неста не стала завдавати собі клопоту з приємним виразом обличчя, коли сестра розвернулася до неї і зручно влаштувалася на дивані під

тихий видих оксамитових подушок.

Сестра проковтнула клубок у горлі.

— Настав час для деяких змін, Несто, — хрипко сказала Фейра. — Для тебе і для нас.

Де в дідька тепер Елейн?

— Я визнаю свою провину, — вела далі Фейра, — у тому, що все зайшло аж надто далеко і стало аж так погано. Після війни з Гайберном, серед усього, що на нас упало, це... ти... Я мала б бути поруч і допомогти тобі, але не зробила цього, тому ладна визнати, що в цьому є і моя провина.

— У чому твоя провина? — прошипіла Неста.

— У тобі, — відповів Кассіан. — І твоїй лайняній поведінці.

Він уже казав це на Зимове Сонцестояння. І тоді її спину так само заціпило від образи, від зверхності...

— Слухай, — продовжив Кассіан, заспокійливо підіймаючи руки, — річ тут не в моралі чи...

— Я розумію, як ти відчуваєшся, — втрутилася Фейра.

— Ти навіть *не уявляєш*, як я відчуваюся.

Але Фейру це не зупинило.

— Настав час дещо змінити. Починаючи від сьогодні.

— Мені в моєму житті геть не потрібна недолуга лицемірна благодійність.

— У тебе немає життя, — заперечила Фейра. — І я не маю наміру більше сидіти склавши руки й дивитись на те, як ти себе нищиш. — Вона приклала татуйовану руку над серцем, ніби це мало щось означати. — Я вирішила дати тобі деякий час, щоб оговтатись після війни, але це було помилкою. *Я помилилася*.

— О? — кинула Неста, неначе кинджал.

Різ напружився від її тону, але промовчав.

— Досить, — видихнула Фейра. Голос у неї тремтів. — Досить цієї поведінки, твоєї квартири, усього цього. Досить, Несто.

— І куди ж, — відповіла Неста милосердно крижаним тоном, — я маю податися?

Фейра подивилась на Кассіана.

І той, чи не вперше, не посміхався у відповідь.
— Ти підеш зі мною, — сказав він. — Тренуватися.

Розділ 2

Кассіан почувався так, ніби щойно випустив стрілу в заснулого дракона.

Неста, замотана в те потерте синє пальто й пожмакану синю сукню, взута в поплямовані вином чоботи, пронизала його поглядом, виплюнувши:

— Що?

— Після нашої розмови, — уточнила Фейра, — ти переїдеш до Дому Вітру. — Вона кивнула на схід, у бік палацу, врізаного в скелясті гори по інший бік міста. — Ми з Різом вирішили, що кожного ранку ти тренуватимешся з Кассіаном у Гавані Вітрів в Іллірійських горах. А після обіду й до кінця дня працюватимеш у бібліотеці під Домом Вітру. А тій квартирці та вбогим тавернам *край*, Несто.

Руки Нести згорнулися в кулаки на колінах... але вона нічого не сказала.

Треба було сісти поруч із нею, замість дозволяти Вищій Леді сідати на відстані простягнутої руки від Нести. І байдуже, що Фейра вже була огорнута магічним щитом, дякувати Різові — щит був на ній протягом усього сніданку. *«Частина мого поточного тренування, — пробурмотіла Фейра, коли Кассіан спитав її про цей непроникний захист, такий сильний, що маскував навіть її запах. — Різ вчиться в Геліона ставити справді непроникні щити, а мені випало бути тестовим суб'єктом. Я маю спробувати його зламати й перевірити, чи Різ правильно виконав усі інструкції Геліона. Це наш новий вид безумства».*

Але все збіглося просто ідеально. Нехай навіть вони не знали, що саме Нестина сила може зробити проти звичайної магії.

Різ, здавалося, дійшов того самого висновку, і Кассіан приготувався стрибнути й стати між двома сестрами. Його Сифони застережливо засвітилися, Різова сила загуркотіла.

Кассіан не сумнівався, що Фейра здатна захистити себе в сутичці проти більшості опонентів, але проти Нести... він не був певен, що

Фейра стане давати відсіч, якщо Неста скерує на неї свою страшну силу. Кассіан не був певен, що Неста не опуститься до такого, і це його найбільше бісило. Вона так занастила своє життя, що він тепер мав на увазі й цю вірогідність.

— Я не переїжджати в Дім Вітру, — оголосила Неста. — І не маю наміру тренуватись у тому гидотному селищі. Особливо з ним.

Її погляд у бік Кассіана просто стікав отрутою.

— Ми це не обговорюємо, — сказала Амрен, уже вдруге за кілька хвилин порушуючи свою клятву не втручатися в розмову.

Старша із сестер Арчерон вирізнялася талантом вибісити кого завгодно. І все ж таки Неста з Амрен завжди розуміли одна одну... До тієї сварки на баржі.

— Якого дідька? — звелася Неста, але тільки на словах, спробу накинутися зупинив холодний застережливий Різів погляд.

— Усі твої речі з квартири вже пакують, доки ми тут ведемо бесіду, — відповіла Амрен, прибираючи невидиму пилінку зі своєї шовкової блузи. — На момент твого повернення там буде порожньо. Весь твій одяг уже відправили в Дім, хоч я сумніваюся, що там є щось придатне для тренувань у Гавані Вітрів.

Амрен змірила багатозначним поглядом сіру сукню Нести, яка наразі була завеликою для схудлого тіла. Чи помітила Неста, як тривожно сьайнули димчасті очі Амрен — і чи збагнула, яка незвична була та тривога?

І, що головніше, чи розуміла Неста, що ця зустріч була влаштована не заради звинувачень, а заради щирої допомоги? Палкий погляд підказав Кассіанові, що Неста вбачає в цьому лише образу.

— Ви не можете так учинити зі мною, — сказала вона. — Я не належу до вашого Двору.

— Витрачати гроші цього Двору тобі цей нюанс не завадив, — заперечила Амрен. — Протягом війни з Гайберном ти погодилася на посаду нашого емісара у світі людей. І не відмовилася від своєї ролі, тож відповідно до чинного законодавства ти офіційно одна із цього Двору.

Помах тендітної руки прикликав книгу, яка пропливла повітрям до Нести і впала на подушки поряд із нею. То була демонстрація чи не всієї магії, доступної нині Амрен, — звичайної, непримітної магії Вищих Фе.

— Сторінка двісті тридцять шоста, якщо бажаєш перевірити.

Амрен заради цього перелопатила їхні закони? Кассіан навіть не знав про існування такого правила — він свого часу миттєво погодився на посаду, яку запропонував Різ, не замислюючись над тим, на що, власне, підписується, бо головним було — щоб вони з Різом та Азріелем залишалися разом. Щоб мати дім, який ніхто ніколи не зможе в них відібрати. Так воно й було — доки не з'явилася Амаранта.

Кассіан був довіку вдячний за це: за Вищу Леді, яка сиділа зараз за кілька кроків від нього, яка врятувала їх усіх від правління Амаранти, яка повернула йому брата і по тому вивела Різа із залишків пільми.

— Тож ось твої варіанти, дівчинко, — сказала Амрен, задираючи тендітне підборіддя.

Кассіан помітив погляди, якими обмінялися Фейра й Різ: чистісінький біль на обличчі Вищої Леді, бо вона знала, який ультиматум чекає на Несту, і ледь стримувана лють у Різових очах, адже він змушений був дивитися на те, як болить судженій. Кассіан уже бачив сьогодні такий обмін поглядами — і сподівався його більше не побачити. Кассіан снідав разом із ними вранці, коли Різ дістав рахунок за Нестину ніч у місті. Пляшки рідкісних вин, вибагливі смаколики, ігрові борги...

Фейра понурилася погляд на свою тарілку й сиділа так, доки на яєчню не закрапали тихі сльози.

Кассіан знав, що в них уже були розмови — і сварки — з приводу Нести. З приводу того, чи дати їй час, щоб зцілитися, бо всі спочатку були впевнені в такому зціленні та в тому, що варто втрутитись. Але тепер, коли Фейра плакала за столом, він розумів, що бачить своєрідний зламний момент. Момент прийняття, коли надії втрачено.

Лише завдяки всім тренуванням, усім жахіттям, що їх він пережив на полі бою та поза битвами, Кассіан зумів не видати обличчям таку саму руйнівну печаль.

Різ тоді накрив руку Фейри своєю, втішаючи, потиснув її пальці й подивився спочатку на Азріеля, а потім на Кассіана, викладаючи їм свій план. Який, схоже, тримав наготові вже досить довго.

Десь на середині його промови зайшла Елейн. Вона від світанку працювала в садах маєтку і з сумом вислухала Різа, який пояснив їй ситуацію.

Фейра, схоже, просто не могла говорити. Але погляд Елейн залишався непорушним, доки вона слухала Різа.

Потім Різ викликав Амрен з її крихітної квартири на горищі будинку на іншому березі річки. Фейра наполягала, що наказ має прозвучати від Амрен, а не від Різа, бо це дасть змогу зберегти бодай якийсь сімейний зв'язок між Різом та її сестрою.

Кассіан сумнівався в тому, чи той зв'язок узагалі колись існував, але Різ погодився, опустився навколішки біля Фейри, витираючи доріжки сліз на її щоках і цілуючи в скроню. Решта тоді вийшли з-за столу, залишаючи Вищих Лорда і Леді наодинці.

За кілька хвилин Кассіан злетів тоді в небо, аби буйні вітри винесли всі думки з його голови, а пронизливий холод остудив серце, яке заходилося шалено калатати. Зустріч, що намічалася, і її наслідки... все це мало відбуватися надто ускладнено.

Амрен, як погодились усі, завжди була однією з небагатьох осіб, котрі могли якось достукатися до Нести. І кого Неста хай трохи, але боялася. Хто розумів, ким є Неста за своїм єством. Амрен була єдина, з ким Неста розмовляла після війни. І навряд чи саме той факт сприяв тому, що протягом минулого місяця відразу після їхньої сварки на баржі поведінка Нести різко й круто покотилася вниз. Тепер вона мала ось такий вигляд...

— Перший варіант, — заговорила далі Амрен, підіймаючи пальчик, — ти можеш перебратися в Дім Вітру, тренуватися з Кассіаном уранці, удень працювати в бібліотеці. Не вважай себе ув'язненою. Та ніхто не стане літати чи розсіюватися з тобою до міста. Якщо захочеш прогулятися туди ногами, прошу. Це, звичайно, коли ти готова долати тисячу сходинок від Дому. — В очах Амрен сяяв відвертий виклик. — А як нашкребеш кілька мідяків, можеш навіть купити собі випивку.

Якщо дотримуватимешся цього плану, ми за кілька місяців переглянемо, де і як ти житимеш.

— А другий варіант? — запитала Неста.

Мати всевишня, ця жінка... Ця фейрі, бо людською жінкою вона вже не була.

Кассіан знав дуже, дуже мало осіб, здатних суперечити Амрен і Різові. Та й ті не зуміли б зробити цього, стоячи в одній з ними кімнаті. Не кажучи вже про кількість отрути в тоні.

— Ти повертаєшся в землі людей.

Сама Амрен пропонувала кілька днів у темниці Кам'яного Міста, але Фейра відповіла, що світ людей стане більш ніж просто темницею для такої, як Неста.

Для такої, як Фейра, — теж. І для Елейн.

Бо троє сестер були тепер Вищими Фе з неймовірною силою, але тільки Фейрина магія виявлялася назовні. Навіть Амрен не знала, чи залишилися сили в Нести та Елейн. Котел подарував їм унікальні магічні здібності, відмінні від доступних іншим Вищим Фе: дар провидіння Елейн і дар... Кассіан гадки не мав, як назвати силу Нести. Не знав, чи взагалі та сила була даром — чи Неста відібрала магію силоміць.

Срібне полум'я та відчуття наближення смерті, груба сила, яку він бачив спрямованою на короля Гайберну. Хай би чим та магія була, вона достоту надійшла з-поза меж звичайного набору дарів фейрі.

Світ людей для всіх сестер залишився позаду. Вони не могли повернутися. Щодо того, що всіх трьох сестер вважали героїнями війни, і то заслужено, кожна за власні досягнення, — людям було байдуже. Вони трималися б якнайдалі від трьох, доки щось не спровокує їх на насильство. Тому так, фактично Неста могла б повернутися в землі людей, але там не знайшла б ані друзів, ані теплої зустрічі, ані міста, яке погодилося б її прийняти. Навіть якби їй пощастило знайти собі якесь житло, на цьому б усе й скінчилося, бо місце, де вона оселилася б, стало б для неї в'язницею під охороною людських забобонів.

Неста розвернулася до Фейри, несвідомо вишкіряючи зуби.

— І це мої єдині варіанти?

— Мені... — Фейра затнулася, зупинивши те, що вихоплювалося назовні, «мені шкода», і розправила плечі. Стала Вищою Леді Двору Ночі, хай і без своєї чорної корони, вдягнена у старий Різів светр.

— Так.

— Ти не маєш права!

— Я...

І тут Неста вибухнула:

— *Ти* затигла мене в це bagno, у це жахливе місце. Це *ти* винна в тому, що я тепер така, що я *застрягла* тут...

Фейра здригнулася. А Різова лють стала густою, майже матеріальною, пульсом нічної сили, від якої Кассіан увесь зібгався, бо воїнські інстинкти заволали йому: «Будь наготові».

— Досить, — видихнула Фейра.

Неста змигнула.

Фейра проковтнула клубок у горлі, але не відступила.

— На цьому *край*. Ти переїздиш до Дому, ти тренуватимешся і працюватимеш, і мені байдуже до твоїх уїдливих коментарів про мою провину. Ти це зробиш.

— Елейн повинна мати змогу зі мною бачитись...

— Елейн кілька годин тому з усім погодилась. І наразі пакує твої речі. Вони чекатимуть на тебе в Домі.

Неста відсахнулася.

Фейра не відступила.

— Елейн знає, як із тобою зв'язатися. Якщо вона захоче провідати тебе в Домі Вітру, то завжди зможе це зробити. Один із нас радо її туди віднесе.

Невимовлені слова так і зависли між ними в повітрі, такі важкі та незграбні, що Кассіан вирішив розвіяти атмосферу.

— Обіцяю не кусатися.

Верхня Нестина губа хижо смикнулася вгору, коли вона розвернулася до нього.

— Підозрюю, це була *твоя* ідея...

— Маєш рацію, — збрехав він, посміхаючись. — На нас чекає прекрасний час наодинці.

І вірогідність одне одного повбивати.

— Я хочу поговорити із сестрою. Сам на сам, — з наказом у голосі промовила Неста.

Кассіан глянув на Різа, який міряв Несту роздумливим поглядом. Отим, яким кілька разів протягом минулих століть міряв самого Кассіана. Тож Кассіан анітрохи не заздрив Несті.

Проте Вищий Лорд Двору Ночі кивнув:

— Ми будемо в коридорі.

Кассіанові пальці стислися в кулак від образливого підтексту: вони ж бо не довіряли Несті аж так, щоб відійти далі, попри щит, який прикривав Фейру. Раціональність і логіка воїна в ньому погоджувались із цим. І все одно Нестині очі спалахнули, коли вона водночас із Кассіаном зрозуміла підтекст.

Судячи з того, як Фейра зчепила зуби, їй теж не сподобався цей тонкий штрик. Він аж ніяк не полегшував спроби переконати Несту в тому, що все, ними зроблене, спрямоване на те, аби допомогти їй... Різ напевне отримає свою частку заслужених словесних ляпасів. Але пізніше.

Кассіан дочекався, коли підіймуться Різ й Амрен, а потім рушив із кімнати останнім, услід за ними. Різ, дотримуючись слова, відійшов на три кроки від дверей і прихилився плечем до стіни.

Скопіювавши його позу, Кассіан звернувся до Амрен:

— Я й не знав, що у нас є такі закони стосовно тих, хто входить до нашого Двору.

— А їх і нема.

Амрен замилувалася своїми пофарбованими в червоний колір нігтиками.

Кассіан ледь чутно вилаявся.

Різ сухо посміхався. Кассіанові залишалося тільки насупити брови в бік зачинених дверей і молитися про себе, аби Неста не накоїла якоїсь дурні.

Неста тримала спину прямою й до болю напруженою. Вона ще ніколи в житті не ненавиділа так сильно когось, як от тепер їх усіх. Хіба ще короля Гайберну.

Отже, вони говорили про неї за її спиною, затаврували її негідною та неслухняною і...

— Раніше тобі було байдуже, — сказала Неста. — Чому зараз ні?

Фейра покрутила на пальці свою срібну обручку із сапфірами.

— Я вже казала тобі, мені ніколи не було байдуже. Ми... усі ми... не раз говорили про це. Про тебе. Ми... Я вирішила, що краще буде дати тобі час і спокій.

— І що Елейн тобі на це сказала?

Частина Нестиної душі не хотіла цього знати.

Фейра стиснула губи.

— Зараз ідеться не про Елейн. До того ж, як мені відомо, останнім часом ти й з нею не бачишся.

Неста не усвідомлювала, що за нею стежать аж так пильно. Вона так і не пояснила Фейрі (не знайшла потрібних для цього слів), чому так віддалилася від усіх. Елейн було викрадено Котлом, а потім Фейра й Азріель її врятували. Але жах досі переслідував Несту вві сні й наяву: спогади про те, як відчувалися ті моменти після зазивного, спокусливого поклику Котла й усвідомлення, що кличе він Елейн, а не її чи Фейру. Як відчувалася мить, коли вона побачила спорожнілий намет Елейн і покинутий синій плащ. А відтоді все ставало тільки гірше й гірше.

«У вас свої життя, а в мене своє», — сказала вона Елейн минулого Зимового Сонцестояння. Знаючи, утім, як глибоко ранить свою сестру, але просто більше не спроможна жити з тим постійним пронизливим жахіттям спогадів. З образами, які раз у раз виринали перед очима: покинутий плащ, крижані води Котла, понівечений Кассіан, який повзе до неї, хрускіт батькової шиї...

— Я зробила це, бо справді вірила, що ти можеш змінитися. Я хотіла дати тобі простір і час, бо ти спочатку кидалася на всіх, хто підходив

до тебе близько, але ж ти навіть не спробувала.

«Тож, може, ти знайдеш у собі сили цьогогоріч докласти трохи більше зусиль?» Кассіанові слова, вимовлені дев'ять місяців тому на слизькій від свіжого льоду бруківці за кілька кварталів звідси, анітрохи не зблякли в пам'яті Нести.

«Зусиль?» Іншої відповіді просто не спало їй тоді на думку.

«Я знаю, що це незнайоме тобі поняття».

І ось тоді вона не стримала люті.

«Навіщо мені докладати зусиль? Мене силоміць затягнули в цей ваш світ, у цей Двір».

«То вирушай деінде».

І вона проковтнула готову вихопитися з язика відповідь: «Мені нема куди йти».

То була правда. Вона не мала ані найменшого бажання повертатися до світу людей. Направду вона ніколи не почувалася там як удома. А цей дивний новий світ Фейрі... Неста могла б прийняти своє інакше, змінене тіло, той факт, що вона назавжди змінилася і втратила свою людськість, але й у цьому новому світі не бачила собі місця. Саме це усвідомлення вона намагалася втопити у випивці, музиці й картах, з тією самою частотою, з якою користувалася ними, щоб притишити силу, яка звивалася глибоко всередині її ества.

Фейра повела далі:

— Ти ж бо весь цей час тільки те й робила, що тринькала наші гроші.

— Гроші твого судженого. — Ще один спалах болю. Кров Нести заспівала від цього прямого удару. — Дякую тобі красно за те, що відволіклася від свого гніздечка й покупок для нього, щоб згадати про мене.

— У цьому домі я зробила кімнату і для тебе. Я просила тебе допомогти мені її обставити. Ти сказала мені відчепитися.

— І з якого б дива мені колись захотілося б лишитися в цьому домі?

У місці, де вона могла зблизька дивитися, які вони щасливі, як жоден із них не понівечений війною, принаймні тією мірою, якою вона сама. Неста була так близько до того, щоб стати частиною всього цього...

їхнього кола. Вона тримала їхні руки в той ранок фінальної битви й справді вірила, що всі вони можуть вижити.

А вдень дізналася з болісною чіткістю, як жорстоко все це можуть відібрати. Дізналася, чого насправді варті надія, радість і любов. І ніколи більше не хотіла стикатися з такою ціною. Ніколи не хотіла відчувати те, пережите на залитій кров'ю галявині під хихотіння короля Гайберну. Її сили було замало для порятунку. І Неста відтоді гадала, що мститься тій силі, карає її за нездатність, тримаючи глибоко в собі.

— З того дива, що ти моя сестра, — відповіла Фейра.

— Так, і ти завжди жертвуєш собою заради нас, своєї маленької смертної родинки...

— Минулої ночі ти витратила *n'ятсот золотих* монет! — вибухнула Фейра, підхопившись на ноги, щоб нервово заходити перед каміном. — Ти хоч уявляєш, які це гроші? Ти усвідомлюєш, як мені було соромно, коли вранці я отримала твій рахунок і мої друзі... моя родина... змушені були про все це чути?

Неста ненавиділа це слово. Термін, який Фейра вибрала для свого Двору. Вибрала так, наче в родині Арчерон усе було так погано, що Фейра змушена була шукати собі нову. І вона обрала собі нову. Власну. Неста загнала нігті в долоні, стискаючи кулаки, щоб одним болем зменшити інший, що у грудях.

А Фейра говорила далі:

— Чути не тільки про суму в тому рахунку, але й усе, на що ти витратила...

— То насправду йдеться про твоє бажання зберегти обличчя...

— Насправді йдеться про те, який вигляд маю я, і Різ, і увесь мій Двір, коли моя клята сестричка витрачає гроші на вино та ігри, не роблячи нічого на користь цього міста! Якщо мою сестру не вдається контролювати, яке право ми маємо керувати всіма іншими?

— Я не власність, яку ви можете контролювати, — крижаним тоном відрубала Неста.

Усе її життя від самого народження контролювали інші люди. Усе, що відбувалося, відбувалося з нею, а щоразу, коли Неста пробувала

залучити бодай дрібку контролю, ту вибивали в неї з рук — і Неста ненавиділа це дужче, ніж короля Гайберну.

— Саме тому ти тренуватимешся в Гавані Вітрів. Там ти навчишся контролювати себе.

— Я туди не піду.

— Підеш, хай навіть тебе доведеться зв'язати й тягнути туди силою. Ти вчитимешся в Кассіана й робитимеш усе, що від тебе знадобиться Клото в бібліотеці.

Неста силоміць заблокувала спогад — про темні глибини бібліотеки й прадавнього монстра, який там мешкав. Той монстр урятував їх від пахолків Гайберну, авжеж, але... Вона відмовлялася про це думати.

— Ти поважатимеш її та інших жриць у бібліотеці, — правила своє Фейра. — І ніколи не створюватимеш їм ніяких проблем. У свій вільний час можеш робити що хочеш. У Домі.

Розпечена лють пульсувала в жилах Нести так сильно, що вона майже не чула справжнього вогню в каміні, біля якого походжала її сестра. І раділа цьому ревінню в голові, завдяки якому не чула тріскання полін у вогні, такого схожого на звук, з яким зламалася батькова шия... саме тому вона й не хотіла вогню в каміні власної оселі.

— Ти не маєш жодного права зачиняти мою квартиру, брати мої речі...

— Які речі? Кілька суконь і зогнилу їжу? — Неста не встигла навіть замислитися, звідки Фейрі про це відомо. Бо сестра вже вела далі: — Я наказала демонтувати увесь будинок.

— Ти не насмілишся!

— Усе вже зроблено. Різ поговорив з лордом. Будинок знесуть і на його місці збудують притулок для сімей, котрі досі лишаються без житла через війну.

Неста спробувала стримати своє зірване дихання. Один із небагатьох виборів, які вона здійснила сама і для себе... його просто вкрали. Сестрі, здавалося, було байдуже. Фейра завжди була сама собі хазяйкою. І завжди здобувала бажане. А тепер, схоже, здобуде знову.

— Я ніколи більше з тобою не розмовлятиму, — прошипіла Неста.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ